

γει ἐπικόν τι ποίημα. Ὁ ἔρωσ ὑμῶν πολὺ θὰ διαρκέσῃ.

— Δὲν εἰζεύρω, ἀπεκρίθη ὁ Φρειδερίκος, τὴν αὐτὴν τοῦ φίλου του ἐπιπολαιότητα μιμούμενος· ἂν σὲ ἀρέσκη ἔχεις τὸ ἐλεύθερον νὰ τῇ δείξης ἔρωτα.

— Δὲν ὁμιλεῖς εἰλικρινῶς, διότι τὴν ἀγαπᾷς καὶ σὲ ἀγαπᾷ.

— Ναί, ἔνεκα ἰδιοτροπίας, ὅπως καὶ ἄλλοτε.

— Πρόσεχε τὰς τοιαύτας ἰδιοτροπίας.

— Ἀκολουθῆτέ μοι λοιπόν, κύριοι, ἐφώνησεν ἡ Βερνερέττα προπορευομένη καλπάζουσα μετὰ τῆς Κεκίλης, ἕως οὗ ἔστησαν μικρὸν πρὸς ἀνάπαυσιν ἐπὶ ὄροπεδίου τινος. Ἡ σελήνη ἀνέτελλε βραδέως ἐξερχομένη τοῦ πυκνοῦ σκότους, καθ' ὅσον δ' ὑψοῦντο τὰ νέφη ἐφαίνοντο φεύγοντα πρὸ αὐτῆς. Κάτω τοῦ ὄροπεδίου ἐξετείνετο κοιλάς, ἐνθα ὁ ἄνεμος κωφῶς ἐτάραττε θάλασσαν χλόης ζοφερᾶς, οὐδὲν διέκρινε τὸ βλέμμα καὶ μαλονότι εἰς ἕξ μόνον λευγῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν Παρισίων ἡ θέσις αὕτη ἔκειτο, ἐνόμιζέ τις ὅτι εὕρισκετο ἀπέναντι τοῦ Μέλανος Δάσους. Αἶφνης ὁ ἀστὴρ ἐξῆλθεν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, ἀκτὶς δὲ ἄμετρος διελθοῦσα τὰς κορυφὰς τῶν δασῶν περιέβαλεν ἐν ἀκαρεὶ τὸ διάστημα· τὰ ὑψικάρηνα δένδρα, αἱ πυκναὶ καστανεαί, τὰ ἄδενδρα μέρη τοῦ δάσους, αἱ ὁδοί, οἱ λόφοι αἶφνηδίως πως ἀνεφάνησαν μακράν. Ἐκπληκτος καὶ χαίρων ἐθεώρησεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

— Ἐμπρὸς Βερνερέττα, ἔκραζεν ὁ Φρειδερίκος, ἐμπρὸς· ἐν ἄσμα!

— Χαρωπὸν ἢ θλιβερόν; ἠρώτησεν αὕτη.

— Ὅπως θέλεις, ἡ μᾶλλον εἶπε κυνηγετικόν τι ἄσμα καὶ ἴσως σοὶ ἀνταπαντήσῃ ἡ ἡχώ.

Ἡ Βερνερέττα ἀνατινάξασα τὴν σκέπην αὐτῆς ἔψαλλεν ἡχόν τινα τῆς κυνηγετικῆς σάλπιγγος, ἀλλ' αἶφνης ἔπαυσε.

Ὁ λαμπρὸς ἀστὴρ, ἡ Ἀφροδίτη σπινθηρίζουσα ἐπὶ τοῦ ὅρου ἐπέσυρε τὸ βλέμμα τῆς καὶ ὡς ἐμπνεομένη ὑπὸ τρυφερωτέρης τινὸς ιδέας ἔψαλλεν ἐπὶ Γερμανικοῦ τινος ἡχοῦ τοὺς ἀκολουθοῦς στίχους, οὓς χωρίον τι τοῦ Ossian ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Φρειδερίκον:

Ὁ ἄστρον ὠχρομέτωπον, τὸν ἔρωτα μηνύον,  
ὅταν λαμπρὸν ἐξέρχῃσαι ἀπὸ τῆς μαύρης σκέπης,  
ἐπὶ τῆς γῆς τί βλέπεις  
ἐκ τῶν κυανοχρόων σου ὀωμάτων οὐρανίων;

Παρήλθεν ἡ δ' ἡ καταιγίς, τὸ πᾶν θὰ ἡσυχάσῃ·  
τὸ φρίσσον δάσος δάκρυα ἐπὶ τῶν θάμνων χύνει·  
χρυσᾶ πτερὰ ἐκτείνει  
ὁ βόμβυξ ἐλαφρὰ πετῶν εἰς μυροφόρα δάση.

Ὁ! τί ζητεῖς ἐπὶ τῆς γῆς τῆς ἀποκοιμηθείσης;  
Πλὴν ὅπισθεν τῶν κορυφῶν τὸ μέτωπόν σου κλίνει,  
τὸ βλέμμα σου τὸ συμπαθὲς ἡρέμα τρεμοσδύνει·  
μελαγχολοῦσα φίλη μου, ἐτοίμη εἶσαι νὰ δύσῃς.

Ὁ ἄστρον κατερχόμενον ἐπὶ πρασίνου λόφου,  
θλιβερόν δάκρυ ἀργυροῦν τοῦ νυκτικοῦ μανδύου,  
ποῦ τὴν ποιμένα θεωρεῖς ὑπὸ μακροῦ ποιμνίου  
σιγὰ ἀκολουθοῦμενον μακράν, ἐντὸς τοῦ ζόφου,  
καλάμων κλίνην ἐρευνᾷς; κλίνην ἐκεῖ δὲν ἔχεις;  
ἢ μὴ ἐν ὥρᾳ σιωπᾶς ἔς τῆς θαλασσίας κοίτης  
τὸ ἄπερον διάστημα, ὡς ἄλλος μαργαρίτης  
τόσῳ ὥραϊον θὰ ῥιφθῇς; Ποῦ ἄρά γε, ποῦ τρέχεις;

Ἄν πέπρωται, ὦ ἄστρον μου, καὶ σὺ νὰ ἀποθάνῃς,  
ἂν θὰ λουσθῇ εἰς τὰ νερὰ καὶ ἡ ξανθὴ σου κόμη,  
πρὶν μᾶς ἀφήσῃς, πρὸς στιγμὴν σταμάτησον  
(ἀκόμη)

Ἄστρον γλυκὺ, τοὺς οὐρανοὺς ὦ! μὴ καταλιμ-  
(πάντης)

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

## ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΑΣ.

Ἡ φιλία εἶναι καρπὸς τερπνότατος, ὃν ὁ Θεὸς ἐπέτρεψεν εἰς τὴν γῆν, ἵνα παρέχῃ ἡδονήν· εἶναι γλυκυτέρα τοῦ νέκταρος, ὅπερ ἐξάγει ἡ μέλισσα ἐκ τῶν εὐωδῶν ἀνθέων καὶ δροσερωτέρα τῆς ἐαρινῆς δρόσου. Ὅταν αὕτη συγκατατίθεται νὰ κατέλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς δὲν εὕρισκει ἄσυλον, εἰ μὴ εἰς τὸν κόλπον φίλου τινὸς καὶ ἐκεῖ δύναται νὰ ἀναπαυθῇ, εὐχαριστουμένη πάντοτε εἰς δύο ψυχὰς ἐνομένας τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης, καὶ κοιμωμένας ὁμοῦ εἰς τερπνοτάτην ἡσυχίαν. Μήτε ὁ χρόνος μήτε ὁ θάνατος δύναται νὰ κάμψῃ



αὐτὰς, ἡ δὲ χαρὰ, ἣν αὕτη γεννᾷ, δὲν εἶναι διαδοτική, εἶναι αἰωνία, ὡς εἶναι αἰώνιον πᾶν ἀγαθόν.

Πόσοι θησαυροὶ ὑπάρχουσιν κεκρυμμένοι εἰς ἓνα φίλον καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη, ἢ νὰ πνεύσῃ ὀλίγος ἄνεμος διὰ νὰ ἀρπάσῃ τὴν τέφραν, ἣτις καλύπτει τὸ πῦρ τῆς ζωῆς ἐν ἑαυτῇ, ὅπως φανῶσιν οὗτοι. Ὁ ἄνθρωπος ἀρύεται ἐκεῖθεν δύο σπουδαῖα βοηθήματα τὴν φρόνησιν καὶ τὴν εὐτυχίαν, ζεύγος συνδεδεμένον διὰ τῆς φύσεως καὶ τὸ ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ χωρίσῃ χωρὶς νὰ καταστρέψῃ αὐτό. — Ἐάν τὸ σῶμα ἔχῃ ἀνάγκην γυμνασίου διὰ νὰ εὐχαριστῇται εἰς τὴν ἀνάπαυσιν, αἱ ψυχαὶ ἔχουσιν ἀνάγκην συνδιαλέξεως διὰ νὰ εὐφραίνωνται καὶ συνάπτωνται μετὰ κέρδους. Ἐάν τις π. χ. ᾔθελε καταγίνει εἰς μελέτας μεμονωμένας ᾔθελε καταντήσῃ εἰς μίαν ἄριστον πτωχείαν.

Μεμονωμένος ὢν ὁ ἄνθρωπος μένει ἀκατέργαστος καὶ περιπλανᾶται εἰς τὸ τυχαῖον, ἀποκάμνων διερχόμενος φανταστικά διαστήματα, καὶ ἀπόλλυται ἐν μέσῳ τῶν ἐρημιῶν αὐτοῦ, ἡ Φιλία ὅμως χαλινώνει τὴν φυγὴν καὶ διδάσκει τὴν ψυχὴν νὰ τρέχῃ τὸν δρόμον τοῦ λογικοῦ, δίδει εἰς τὰς ιδέας ἡμῶν περισσοτέραν δύναμιν καὶ θερμότητα, ἡ δρυμεῖα ἀντιζηλεῖα ἄρχεται εἰς ἐπικουρίαν τοῦ πνεύματος, καὶ δανεῖζει τὴν ὁμιλίαν τὴν ἐνέργειαν ἐκείνην καὶ τὰς χάριτας αἵτινες εἶναι ἄξιαι τιμῆς.

Ἡ σύγκρουσις τῶν ἐναντίων σκέψεων φέρει τὸν κεκρυμμένον σπινθῆρα τῆς ἀληθείας, αὕτη παρουσιάζεται ταχέως καὶ δεικνύεται πολὺ φωτοβόλος εἰς δύο φίλους, οἵτινες ὁμοῦ ἐπικαλοῦνται αὐτῆς. — Ἐάν τις δὲν εἶχε προσῶς φίλον, εἰς τίνα ᾔθελεν ἐμπιστευθῇ νὰ ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν του; αἱ μονήρεις σκέψεις του δὲν ᾔθελον μείνει ἄμορφοι, δὲν ᾔθελον ναυαγήσῃ; διακοινοῦμεναι ὅμως γονιμοποιοῦνται ἀμοιβαίως καὶ δανεῖζονται τὴν κίνησιν καὶ τὴν ζωὴν, ἐνῶ ἡ σιωπὴ ἐξαλείφει ὅσον οὐπὼ αὐτὰς ἐκ τῆς ψυχῆς, ἀπαρᾶλλάκτως ὡς ἡ θάλασσα, ἣτις διὰ τῶν ἀντιθέτων κινήσεων τῶν ἑαυτῆς κυμάτων ἀπαλάττει τὰ ὕδατα αὐτῆς ἐκ τοῦ ἀφροῦ, καὶ δίδει ζωὴν ἐνῶ ἡ λίμνη πνίγει εἰς ἑαυτὴν τὰ ἑαυτῆς ὕδατα.

Καὶ ἐάν τις ᾔθελεν ὑποφέρει σπουδαίως,

ποῦ ἄλλοῦ ᾔθελεν εὔρει καταφύγιον ἢ εἰς τὸν κόλπον φίλου τινός; ὦ πόσον εἶναι ἄξιος οἴκτου ὁ κατηφὴς καὶ μελαγχολικὸς ἄνθρωπος, ὅστις ᾔθελεν ὑποφέρει νὰ ζῇ ἐξ ὀλοκλήρου μεμονωμένος! Καὶ τί εἶναι φρόνησις, ἐάν αὕτη δὲν ᾔναι τέχνη ὅπως εὕρισκῃ τὴν ἑαυτῆς εὐτυχίαν; οἱ ἀληθῶς λοιπὸν συνετοὶ ἄνθρωποι ἀληθεῖς ἔχουσι φίλους.

Προσέτι ἔχομεν ἀνάγκην φίλου τινός διὰ νὰ ἡμεθα εὐτυχεῖς· ποτὲ ἄνθρωπος δὲν ὑπῆρξε τόσον εὐτυχὴς μόνος του ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ᾔναι ἔχων φίλον τινά· καθ' ὅσον, ὅταν τὸ αἶσθημα τῆς χαρᾶς καταβαίνει εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν, σταματᾷ ἐκεῖ ἄνευ δυνάμεως τινός ἄνευ ζέσεως, σβέννυται δὲ μετ' ὀλίγον· ἀλλ' ἐάν ᾔναι δυνατόν νὰ χυθῇ καὶ νὰ δημοσιευθῇ καὶ ἐπανεέλθῃ ἀντανεκλώμενον ἀπὸ τὸν κόλπον φίλου τινός, ᾗ! τότε αἰσθανόμεθα αὐτὸ καῖον καὶ ἐναγκαλίζον ἡμᾶς· ὅπερ δεικνύει ὅτι ἡ εὐτυχία ἀπαιτεῖ δύο ὄντα.

Πλὴν τίς εἶναι ὁ ἄνθρωπος εἰς ὃν ἡ φιλία δίδει ἑαυτήν; ὅπως εὔρη τις αὐτὴν πλησίον τῶν ἄλλων πρέπει νὰ τὴν καλλιεργήσῃ πρῶτον πλησίον ἑαυτοῦ· ἐκ τῶν πολλῶν προλήψεων, αἵτινες αἰχμαλωτίζουν τοὺς μεγάλους, ἡ πλέον ἀόρατος εἶναι ἡ τυφλὴ πεποίθησις ἣν ἔχουσιν ὅτι ἡ ἱερὰ φιλία εἶναι λίαν εὐκόλος δι' αὐτοὺς, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ θελγήτρου τῆς λάμψεως χρυσοῦ τινός αὕτη συλλαμβάνεται, καὶ ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχει ἡδονή τις εἰς ἣν αὕτη δὲν δύναται νὰ ἀντιστῇ, ὁμοίως ὡς ὁ καλλωπισμὸς ὅστις ἐκτείνει τὰς παγίδας αὐτοῦ, ὅπως κυριεύσῃ τὴν τοῦ ἄλλου ψυχὴν, οὐδέποτε ὅμως παρέχει τὴν ἑαυτοῦ· ἀλλ' ἂς μάθωσιν ὅτι οἱ συνετοὶ γνωρίζουσι νὰ προφυλάττωσιν αὐτὴν ἀπὸ τοιαῦτα εὐκαταφρόνητα δολώματα. — Ἀφρονες πλούσιοι, ἀπατάσθε εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀγαθῶν σας, ἐάν εἰς ἐκείνῃ ὑπολογίζητε καὶ τὴν τῶν ἄλλων προσήλωσιν εἰς τὸ ἄτομόν σας, ἀπατάσθε πολὺ ὅταν ἀγοράζητε τὴν φιλίαν διὰ χρυσοῦ, μόνος ὁ ἔρως δύναται νὰ πληρώσῃ τὸν ἔρωτα, τ' ἄλλα βλακεία· συσείλατε λοιπὸν τὴν ὑπερηφάνειαν, ἣτις ἀπατᾷ ὑμᾶς, δεῖξατε καρδίαν φίλου, ἐάν θέλητε νὰ εὔρητε αὐτὴν εἰς τοὺς ἄλλους. Ναί, οἱ ἐμπορευόμενοι τὸν ἀγαθὸν τοῦτον θησαυρὸν εἶναι πολλοί, ὀλίγοι ὅμως γνωρίζουσιν νὰ ἀγοράζωσιν αὐτὸν ὅσον ἀξίζει, καὶ ἐάν



ἔχη ἀξίαν ἢ ἀγορὰ αὐτοῦ, ἔχει πολὺ περισσοτέραν ἢ διατήρησίν του, διότι οὐδὲν εἶναι τόσον λεπτὸν ὅσον ἡ φιλία· ἡ εὐαισθησία αὐτῆς εἶναι ὑπερβολικὴ, αἱ πλέον ἐλαφραὶ προσβολαὶ δύνανται νὰ κατασταθῶσι θανατηφόροι, ἡ ἐπιφύλαξις πληγόνει αὐτήν, ἡ δὲ ὑπερηφάνεια τὴν φονεύει.

Ἐὰν ἡ θεία Πρόνοια ἐδίδε γνωρίσματα εἰς τοὺς καλοὺς καὶ τοὺς κακοὺς των ἀνθρώπων, ὅπως εἰς τὰ νομίσματα, τότε βεβαίως δὲν θὰ εἶχαμεν ἀνάγκην δοκιμασίας των φίλων· ἀλλ' ἀφοῦ ταῦτα ἔχουσιν ὅλως ἐναντίον, εἶναι ἀνάγκη δοκιμασίας, ὅπως μὴ ἀπατῶμενός τις οὐ μόνον βλάπτηται, ἀλλὰ καὶ μεταλλάσῃ φίλους, μηδένα πάντοτε ἔχων· ἡ δὲ καλλιτέρα δοκιμασία καὶ ἡ μᾶλλον ἀβλαβὴς ἤθελεν εἶσθαι, ἐὰν προσεποιεῖτό τις, ὅτι εἶχεν ἀνάγκην συνδρομῆς παρὰ τοῦ φίλου του χωρὶς νὰ ἔχη ποσῶς τοιαύτην καὶ ἐὰν ἀνκοίνωνεν εἰς ἐκεῖνον μερικὰ ῥητὰ ἢ ἀπόρρητα, ὅπως πληροφορηθῇ καὶ περὶ τῆς προσφορᾶς του καὶ τῆς ἐχεμυθίας του ἐκ τῶν προτέρων, χωρὶς νὰ φοβηθῇ νὰ πάθῃ τι εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως. Οὕτω δύναται νὰ ἀποκτήσῃ τις τὸν θησαυρὸν ἐκεῖνον περὶ οὗ εἶχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρωμεν.

#### Α. ΠΙΚΡΑΜΜΕΝΟΣ.

### ΒΡΑΧΕΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΣΚΥΡΟΥ.

Ἡ νῆσος Σκύρος ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων οἰκουμένη διήλθεν ὑπὸ πολιτικὴν ἐποψίν ποιικιλίαν μεταβολῶν, ὧν ἡ ἀφήγησις ἐν ἰδίᾳ τοπογραφίᾳ θέλει εἶσθαι ἰσῶς ἀξία λόγου· ἡ δὲ περιγραφή αὐτῆς ὑπὸ φυσικὴν ἐποψίν δύναται νὰ παράσχῃ τοῖς μὴ γινώσκουσι τὰς φυσικὰς αὐτῆς καλλονὰς περιέργειαν εἰς τεράστιον αὐτοψίαν· ἀληθῶς μεταξὺ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἂν δὲν ἀξιοὶ τὰ πρωτεία, διαπρέπει ὁμῶς καὶ αὕτη ἐπὶ κόσμῳ φυσικῷ, δι' οὗ ὡς νύμφην ὁ νυμφοστόλος δημιουργὸς περιέβαλεν αὐτήν.

Ἀπ' ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς φαίνεται οἰ-

κισθεῖσα ὑπὸ τῶν παναρχαίων λαῶν τῆς Ἑλλάδος, τῶν Πελασγῶν, εἴτα ὑπὸ τῶν ἐκ τῶν παρακειμένων μερῶν ἀλληλοδιαδόχως μεταναστευσάντων εἰς αὐτὴν Δολόπων καὶ Μαγνήτων. Ἐπὶ δὲ τῶν μυθωδῶν χρόνων παρίστη μικρογραφικῶς τὴν τῆς ὅλης Ἑλλάδος πολιτικὴν κατάστασιν, ἀποτελοῦσα καὶ αὕτη κράτος ἀνεξάρτητον ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Λυκομήδους, οὗτινος μόνου τὸ ὄνομα φέρεται ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν, εἰ καὶ ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει καὶ τὸν Ἐννεέα εἴτε ὡς οἰκιστὴν, εἴτε ὡς βασιλεύσαντα πρὸ τοῦ Λυκομήδους, λέγων περὶ Ἀχιλλέως α *Σκῦρον ἐλὼν αἰπεῖαν Ἐννεὸς πτολίεθρον*.<sup>α</sup> Δὲν ὑπῆρξε δὲ ἄμοιρος καὶ Ἡρωϊκῶν διγγημάτων, ὧν ἡ ἐξύφανσις ἔτερπε τοὺς λαοὺς τῶν αἰώνων ἐκείνων· οὕτως ἐπλάσθη, ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀποφεύγων τὸ πεπρωμένον ἐκρύβη ὡς κόρη ὑπὸ τὸ ὄνομα Πύρρα ἐν τῷ αὐτόθι παρθενῶνι, ὅπου καὶ ἡ βασιλόπαις Διηδάρεια ἐπαρθενεύετο, καὶ ὅπου ὡς ἐκ τῆς στενῆς σχέσεως ἀνεπτύχθη ὁ ἀμοιβαῖος ἔρωρ, ὅστις ἀπῆνεγκε καρπὸν τὸν τοῦ Ἡρώος τῆς Ἰλιάδος υἱὸν Πύρρον ἢ Νεοπτόλεμον· ὅτι δὲ ὁ πολύμητις Ὀδυσσεὺς ἀνεκάλυψε τὸν Ἀχιλλέα διὰ τοῦ γνωστοῦ ἐκείνου στρατηγήματος τῆς ἐν κανίστρῳ ἐκθέσεως γυναικείων ἐργαλείων ἅμα καὶ ἀνδρείων ὅπλων, τῶν ὁποίων τελευταίων τὴν χρῆσιν δοκιμάσασα ἡ τέως νομιζομένη κόρη Πύρρα συνελήφθη φωραθεῖσα Ἀχιλλεὺς, καὶ ἀπεσταλὴ εἰς Τροίαν.

Τυχχάνει ἐκτὸς ἀμφιβολίας ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπάτησε τὸ ἔδαφος τῆς Σκύρου, καὶ συνδιέτριψε μετὰ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τὸ δὲ ἀξίωμα τοῦ Ἡρώος ἐπέβαλε καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸν παρὰ τὴν πόλιν ὄρμον, διατηρούμενον ἔτι καὶ νῦν ὑπὸ τὴν κλῆσιν α *Ἀχιλλεῖον* β, ὅθεν, λέγουσιν, ἀπέπλευσεν εἰς Τρωάδα. Τοῦτο δὲ συνέβη κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς τοῦ Ἰλίου πολιορκίας, διό καὶ κατὰ τὴν ἐκπολιόρκησιν αὐτοῦ δεκαετὴς τυγχάνων ὁ νέος Ἡρῶς, ὁ ἐπὶ τούτῳ κληθεὶς Νεοπτόλεμος, ἀπῆλθεν εἰς Τροίαν ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Σκυρίαν θερμὴν νεολαίαν, ὡς ὁ ἐφάμιλλος τοῦ Ὀμήρου λατῖνος ποιητῆς Βιργίλιος λέγει ἐν Αἰνείαδι Βιβλ. Β'. Στιχ. 477 α *una omnis Scyria pubes* β. Παρεκτὸς τούτων ἡ Σκύρος ὑπῆρξεν ὁ τάφος καὶ τοῦ